

KS. HELMUT JAN SOBECZKO

KS. PROF. AIME-GEORGES MARTIMORT (1911–2000)

Znany szeroko poza granicami Francji ks. profesor A.-G. Martimort zmarł w wieku 89 lat, w dniu 20 stycznia 2000 r. w Tuluzie. Należał do grona najwybitniejszych znawców liturgii ostatniego półwiecza. On też odegrał ogromną rolę w tworzeniu soborowej i posoborowej reformy liturgicznej. Dzięki dobremu przygotowaniu, m.in. ukończył w Rzymie Instytut Archeologii Chrześcijańskiej, stał się uznanym autorytetem w dziedzinie nauk liturgicznych. Podczas studiów rzymskich zaprzyjaźnił się z późniejszym kardynałem F. Antonellim i innymi prałatami rzymskimi, z którymi później owocnie współpracował na polu reformy liturgicznej.

Urodzony w 1911 r. w Tuluzie jednak część swego dojrzałego życia, od 1943 r., spędził w Paryżu, gdzie był twórcą i długoletnim dyrektorem narodowego Centrum Pastoralno-Liturgicznego (1946–1964).

Najbardziej jednak znanym był dzięki wydanemu w 1961 r. podręcznikowi *L'Eglise en prière. Introduction à la Liturgie* (Tournai 1961), wydane następnie w najważniejszych językach świata (wyd. niemieckie: *Handbuch der Liturgiewissenschaft*, t. I–II, Freiburg 1963; wyd. włoskie: *La Chiesa in preghiera*, Brescia 1963); to ostatnie wydane w 1991 r. pod tym samym tytułem w wersji poszerzonej (cztery tomy).

Ks. Martimort był wybitnym ekspertem i konsultorem przed, w czasie i po Soborze Watykańskim II. Należał do soborowej Komisji Liturgicznej i miał znaczny wpływ na ostateczny kształt Konstytucji liturgicznej *Sacrosanctum Concilium*. Jako członek Rady do Należytego Wykonania Konstytucji Liturgicznej odegrał dużą rolę w kształtowaniu posoborowej reformy liturgicznej. Wielkim uznaniem cieszyły się przede wszystkim jego prace nad ostateczną redakcją posoborowego *Mszалу rzymskiego* i *Liturgii godzin* oraz innych ksiąg liturgicznych. Do niemal ostatnich dni był aktywnym członkiem i konsultorem Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

Był długoletnim profesorem Instytutu Katolickiego w Tuluzie, gdzie oprócz działalności dydaktycznej, opublikował liczne prace naukowe i popularnonaukowe z dziedziny historii liturgii, teologii i duszpasterstwa liturgicznego, słusznie nazwany przez swoich uczniów i przyjaciół prawdziwym *Liturgiae cultor et amator*. Wydany w 1995 r. w Rzymie zestaw bio- i bibliograficzny współczesnych liturgistów *Orbis liturgicus* wymienia prawie 300 najważniejszych jego publikacji (s. 311–325). Po jego śmierci ukazało się sporo wspomnień biograficznych (zob. M. OLIVI, *Mons. Martimort protagonista della riforma liturgica del Concilio*, Lit 34 (2000), nr 158, s. 202–205).